

har fundet Udtryk fra to ærede Medlemmers Side.

Jeg vil dernæst gøre en kort Bemærkning, jeg glemte før. Den finansielle Rækkevidde af denne Lovgivning kan ikke bestemmes i Øjeblikket, thi den afhænger absolut af, hvordan det i Fremtiden bliver muligt at fremskaffe tilstrækkelige Bygninger, og hvad de koster. For hvert Aar bliver der truffet Bestemmelse om, hvor store Udgifterne paa dette Omraade bliver for Statskassen, og ingen kan i Øjeblikket spaa, hvordan Forholdene om faa Aar bliver. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) anførte, at Opførelsen af 10.000 Huse vilde medføre en Udgift for Statskassen af 75 Mill. Kr., som der ikke faas Renter af, er det ikke nogen overraskende Sum. Det er Meningen, at en anden Lovgivning, vi er inde paa, skulde kunne yde ikke alene Jord uden Udgift for Statskassen, men ogsaa de 75 Mill. Kr. til dette Formaal, og de bliver dog kun givet som rentefri; der foregaar en Amortisation, og Pengene gaar Tid efter anden ind i Statskassen. Der er i Virkeligheden ikke noget som helst afskrækkende deri, og den højtærede Finansminister behøver i alt Fald ikke at blive ængstelig for disse Udgifter, idet Summerne skaffes til Veje ad anden Vej. Derfor forekommer det mig nødvendigt at tage Konsekvenserne af denne Lovgivning og sige: vi vil give Laan, saa at de ubemidlede og de mindre bemidlede Landarbejdere og Landbougdommen er i Stand til at gøre Brug af den Lovgivning, vi her er inde paa.

Asger Karstensen: Saa vidt jeg har fulgt denne Forhandling, er Stillingen denne, at Landbrugsministeren fremsatte under de foregaaende Forhandlinger en bestemt Fortolkning af dette Punkt i Lovforslaget. Han var ikke i Overensstemmelse med Ordførerne, og bagefter overvejede man, hvorledes man skulde give Landbrugsministerens Tanke et bestemt Udtryk. Derefter overvejede man det i Udvalget, og saa vidt jeg kan se, er det lykkedes Landbrugsministeren at overbevise Udvalgets Medlemmer om, at han havde Ret, og at de Ordførere, der talte her, ikke havde Ret. Det blev derfor en Overvejelse af temmelig hastig Art, og min Bemærkning om Hastværksarbejde er derfor fuldkommen vel begrundet. Selve det Emne, der diskuteres her, er rejst ved Landbrugsministerens Udtalelser

sidst. Den ærede radikale Ordfører (N. Frederiksen) lader sig ikke forskrække af 75 Mill. Kr. Jeg har heller aldrig i mine Dage tænkt mig, at nogen Radikal vilde kunne blive forskrækket over saadanne Summer. De plejer normalt, naar det gælder slige Ting, at rutte rigeligt med Pengene. Vi andre har den Opfattelse, at der ogsaa bør vises en rimelig Statsøkonomi, og at et Lovforslag som dette mindre skal gaa ud paa at gøre nogle enkelte Borgere pr. Kommune til paa Forhaand privilegerede Samfundsborgere end paa at skabe en almindelig Lovgivning, der giver en videre Kreds Adgang til at nyde godt af de Foranstaltninger, her træffes, paa rimelige Vilkaar for Jordbrugerne — hvad jeg erkendte før i mine Udtalelser, at jeg vilde gaa med til —, men ogsaa paa rimelige Vilkaar for Statskassen og saaledes, at man opnaar, at Landsbyen faar een Slags Jordbrugere og ikke, hvad det er den radikale Ordførers Opgave at skabe, to Slags Jordbrugere med stik modsatte Interesser, et Forhold, som jeg antager, den radikale Politik vil bruge i Fremtiden til videre Udfoldelse af de Egenskaber, de Radikale ønsker fremmet.

N. Frederiksen: De Indlæg, som er fremkommet fra det ærede 6te Medlem for Maribo Amt (Asger Karstensen), har for mig konstateret, at naar der fra konservativ Side fremsættes en Paastand om, at man vil fremme en Lovgivning til Hjælp for ubemidlede til at faa Jord til Landbrug, skal man ikke tage den alt for højtidelig, thi kræver man, hvad det koster, siger de: Nej, vi skal have et retfærdigt Grundlag, vi skal ikke have mere end een Slags Jordbrugere, nemlig saadanne, som er i Stand til at skaffe sig Jord ved egen Hjælp uden nogen Haandsrækning fra Staten. Det er altsaa en Politik, som giver sig Udtryk paa følgende Maade: Naar man behandler en Sag, er man meget velvillig i Ord, men skal man til at vise sin Velvillie i Handlinger, er man betænkelig og siger: Det kan vi ikke være med til.

Med Hensyn til Realiteten vil jeg gøre opmærksom paa, at Diskussionen drejer sig om en anden Affattelse af § 6, gaaende ud paa, at den fikse Sum, som skal forrentes, ikke maa ændres i 10 Aar. Det var det ærede Medlem fra Rønnes og min Opfattelse, at den kunde ændres efter Paragraffen, som den nu er affattet. Efter Ændringsforslaget vil den ikke kunne æn-